

Ogsaa jeg vilde have gjort opmærksom paa, at en heel Klasse af Næringsdrivende ikke bliver rammet af Krigsskatten. Det er, som forhen anført, de Handelsreisende eller Handelscommissionairer, som Frd. 8de Juni 1839 omtaler. Det er vel et Princip i Loven, at Enhver, der har deeltaget i Felttoget, fritages for Krigsskat. Jeg veed ikke, om nogen af disse Handelsreisende have været i dette Tilfælde, men det har vist neppe isaaftald været for Danmarks Sag, og naar Krigsskatten rammer alle andre Næringsdrivende heri Landet, saa seer jeg ikke nogen Grund for, at ikke den Afgift, som Handelsreisendes Afgangskort ifølge Anordningen af 1839 er bestemt til, ogsaa skal bære sin Andeel af Krigsskatten. Hvorvidt det iøvrigt i denne Henseende vil være hensigtsmæssigt at stille et Uendringsforslag, troer jeg for Tiden ikke at burde bestemme, da det er nødvendigt, at Loven snart udkommer, og Rigsdagens Tid allerede saa langt er fremrykket.

Udler: Jeg vil blot i Anledning af flere Uttringer, der ere saadane, sige, at det af mig bebudede Uendringsforslag har jeg ikke ifinde at stille uden i Forudsætning af, at der kommer flere til, da jeg, skjøndt jeg paa ingen Maade kan indrømme, at det er underordnet, men anseer det for vigtigt at gjennemføre Principet, som den sidste ærede Taler har sagt, dog ikke anseer det for saa vigtigt, at Loven for dets Skyld skulde vende tilbage til Folkethinget.

Besfely: Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger, som slutte sig til det, som jeg tidligere har yttret, idet det forekommer mig, at min Mening maastee ikke paa rigtig Maade er bleven opfattet. Den første Landsstingsmand for Kjøbenhavn (H. P. Hansen) har nemlig sagt, at der ikke fandt nogen Uenighed Sted mellem Regjeringen og Banken, dengang Forordningen af 5te Juni 1848 skulde udkomme. Jeg veed ikke ganske i hvad Betydning „Uenighed“ skal tages, men det forekommer mig, at naar Regjeringen har fremlagt i sin Tid for Provindstalsstænderne et Lovforslag, hvorved den anfaae sig berettiget til at tage Bestemmelse med Hensyn til Creditbeviserne om deres Udstedelse og Inddragning, og Bank-

bestyrelsen i denne Anledning yttret til Regjeringen, at den antager, at en saadan Rettighed ikke tilkommer Regjeringen, og forlanger at Regjeringen offentlig skal anerkjende, at et saadant Forslag indeholder en Overtrædelse af Bankoctroien, men at, naar dette seer, Banken da vil give sit Samtykke —, da foreskommer det mig, idetmindste har jeg opfattet Forholdet paa den Maade, at der ikke fandtes nogen Enighed mellem Regjeringen og Bankbestyrelsen. Naar den ærede Taler tillige har yttret, at man ikke skulde med Bemærkninger her i Salen, ligesom dem, som er fremkomne i Folkethinget, søge at svække Banken som Institution eller rokke ved dens Rettigheder, — idetmindste har jeg opfattet den ærede Talers Mening paa denne Maade, da maa jeg der til bemærke, at det, som jeg har fremført, aldeles ikke paa nogen Maade har berørt Bankens Rettigheder eller i nogen Maade har kunnet svække den Tillid, som man bør have til Banken, og den Tillid til, at ingen af dens Rettigheder vil blive formindsket eller Forsøg blive gjort paa at gjøre Indgreb deri. Jeg har afholdt mig aldeles fra at yttre mig eller anføre nogen Grund for, hvem der havde Ret med Hensyn til dette Spørgsmaal, om Creditbeviser kunde indføres som Betalingsmiddel i de kongelige Kasser. Jeg har kun yttret det som min personlige Mening, at en saadan Ret tilkom Regjeringen. Jeg har ikke yttret Noget om, at Bankbestyrelsen skulde være uberettiget til at fremsætte sin Mening desangaaende, eller at protestere imod Regjeringen, naar den troede at nogen af dens Rettigheder blev overtraadt. Iøvrigt har jeg udhævet og udtrykkelig sagt, at jeg troer, at det paaligger Bankbestyrelsen ikke lidet at sørge for at Bankoctroien bliver overholdt, men tillige at sørge for, at den ikke selv overtræder Bankoctroien. Vel har den høitærede 5te Landsstingsmand for 1ste Valgkreds (Orsted) yttret, at det kun var Bankens Samtykke, der udbredtes til den foreslaaede Forholdsregel, idet han gif ud fra den Anskuelse, at Bankbestyrelsen maatte have Ret til at give sit Samtykke til, at disse Creditbeviser, som ikke ifølge Bankens Octroi kunne modtages i den kongelige Kasse, dog bleve tilladte,